

Čís. 3702.

Třidenní lhůta k podpisu zmateční stížnosti advokátem (§ 1 čís. 3 druhá věta nov. čís. 3 (1878) je podle § 6 tr. ř. lhůtou nepřekročitelnou; její nedodržení má pro obžalovaného v zápětí ztrátu opravného prostředku zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, Zm I 584/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Litoměřicích ze dne 21. června 1929, jímž byla odmítnuta podle § 1 čís. 3 novely ku tr. ř. jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 16. května 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák.

Důvody:

Lze ponechti stranou, zda vzhledem k tomu, že si obžalovaný po vynesení rozsudku a po náležitém ponaučení jen »vyhradil« opravné prostředky, a to nejen odvolání, nýbrž i zmateční stížnost a že pak ve třidenní lhůtě § 284 (prvý odst.) tr. ř. podal (ohlásil) do rozsudku »odvolání«, lze považovati zmateční stížnost za vůbec ohlášenu a zda v důsledku toho by bylo lze provedení zmateční stížnosti, obžalovaným samým sepsané a dne 25. května 1929 došlé, přijati na soud. Odpovídáť napadené usnesení dojista zákonu. Neboť třidenní lhůta, určená podle druhé věty čís. 3 § 1 novely k tr. ř. k podpisu zmateční stížnosti advokátem, je podle § 6 tr. ř. lhůtou nepřekročitelnou, takže její nedodržení má pro obžalovaného v zápětí ztrátu opravného prostředku zmateční stížnosti. Obžalovaný lhůtu tu nedodržel a byla proto jeho zmateční stížnost, dne 18. května 1929 opovězená a dne 25. května t. r. provedená, soudem první stolice podle § 1 čís. 3 novely k tr. ř. právem odmítnuta. V důsledku toho, co řečeno, je ovšem i provedení zmateční stížnosti, jež podal obhájce až teprve po uplynutí oné neprodlužitelné a nepřekročitelné lhůty, opožděno a nelze k němu přihlížeti. Stížnost jest proto bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Čís. 3703.

Přísluší-li pachateli proti podvedenému protipohledávka ve výši odpovídající vylákaným částkám, nebo pokládá-li aspoň subjektivně takovou pohledávku za existentní, je po případě ona jsoucnost protipohledávky nebo tento opravdový pocit oprávnění způsobilý, vyloučiti zlý úmysl v § 1 tr. zák., pokud se týče poškozovací úmysl v § 197 tr. zák. předpokládáný.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, Zm I 600/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 23. července 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 201 d) tr. zák., zrušil rozsudek v napadené části a věc v rozsahu zrušení vrátil soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadajíc odsuzující výrok, dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 4 a 9a) § 281 tr. ř. Nelze jí upřít oprávnění již z hlediska onoho důvodu. Obhájce obžalovaného navrhl při hlavním přelíčení mimo jiné důkaz výsledkem svědkyň Berty a Alžběty K-ových o tom, že obžalovaný od firmy C.-W. neobdržel na provisi kromě jediného případu nic, že byl po celý čas výhradně činný pro tuto firmu a účastnil se k její výzvě četných výstav a podniků, které byly spojeny s mimořádnými výlohami, a že ze svého přidal nejméně 7.000 Kč; dále důkaz výsledkem Františka P-e a Josefa N-a jako svědků jednak o tom, že do obvodu, pro nějž byl obžalovaný jako agent ustanoven, ustanovila firma C.-W. současně i jiné zástupce a nepřiznala mu podle smlouvy příslušné provise, jednak o tom, že jeho zaměstnavatelé Hedvika B-ová a Ferdinand S. měli nesrovnalosti i s druhými svými zástupci, jimž také slibovali zvláštní odměny za zvláštní úkoly, slib však nedodrželi. Nálezací soud zamítl obhájcovy návrhy pro nerozhodnost a proto, že věc je zralá k rozhodnutí, avšak neprávem. Obžalovaný se hájil od počátku tím, že měl proti řečené firmě protipohledávky a že se firma zdráhala s ním vyúčtovat. Svědkyně Hedvika B-ová připustila, že s obžalovaným nebylo nikdy vyúčtováno a že teprve v červenci 1927, až po ukončení služebního poměru, bylo provedeno generální vyúčtování. Mezi firmou C.-W. a obžalovaným je civilní spor, v němž obžalovaný proti žalující firmě namítá řadu protipohledávek a tento spor podle rozsudkových důvodů není ještě v první stolici skončen. Za tohoto stavu věcí nelze o nabízených důkazech již předem říci, že jsou naprosto nezpůsobilé, vykonati vliv na přesvědčení soudu buď samy o sobě nebo při nejmenším ve spojení s průvodními výsledky již po ruce jsoucími. Neboť kdyby se po doplnění trestního řízení ukázalo, že obžalovanému proti firmě přísluší protipohledávky v uplatňované výši neb aspoň ve výši, odpovídající částkám, pro jejichž podvodné vylákání byl odsouzen, mohlo by se sotva mluvit o poškození firmy a tudíž pro nedostatek podstatné náležitosti skutkové podstaty o podvodu vůbec. — Než i v tom případě, kdyby vyšlo na jevo, že obžalovaný aspoň subjektivně pokládal svoje protipohledávky proti firmě za existentní, byl by tento opravdový pocit oprávnění způsobilý, vyloučiti zlý úmysl v § 1 tr. zák., pokud se týče poškozovací úmysl v § 197 tr. zák. předpokládaný a tudíž i trestnost jednání obžalovanému k vině přičítaného. Zamítl-li nálezací soud ony důkazní návrhy obžalovaného, porušil tím zásadu rovnosti stran na újmu obžalovaného, nevyčerpav úplna závažné důkazní prostředky, jež byly způsobilými přivoditi náležité objasnění věci.